

T-05. Nagyszerda

Kedves Szülők és Gyerekek!

Vajon mi történt a nagyhét 4. napján, **nagyszerdán**? Az evangéliumok nem említik ezt a napot. Erről a napról nem jegyezték fel semmit. Sokan gondolkoztak már azon, vajon mi történhetett ekkor. Biztosat nem tudunk, de amennyire ismerjük Jézus Krisztust, abból az következik, hogy ezen a napon igen nagy valószínűséggel félrevonult, és az Atyával, Istennel való közösségben, csendben, imádkozással töltötte. Ez volt a csend napja.

Mit tanulhatunk ebből? Elsősorban elgondolkozhatunk azon, hogy ha az Úr Jézusnak szüksége volt csendre, mennyivel inkább szükségünk van nekünk. Másodszor gondoljuk meg azt, hogy szoktunk-e mi hosszabb ideig csendben lenni. (Azon kívül, amikor éjjel alszunk.) Aztán feltehetjük a kérdést: Mire jó a csend? Hát most ezekkel a kérdésekkel foglalkozunk.

A mai világ nagyon zajos. De úgy néz ki, hogy az emberek annyira hozzászoktak a zajhoz, hogy már a csendet nem is szeretik. A gyerekek sem szeretik a csendet. Szinte állandóan hallgatnak valamit. Hány gyereknek látjuk a fülhallgatót a fülében! Amikor az utcán mennek, akkor is ott van a fülükben, és valamit hallgatnak. Nem vesznek tudomást arról, hogy mi történik a környezetükben, le vannak kötve azzal, amit hallgatnak. Emiatt már nem egy baleset, sőt halálesetek is történtek, mert nem hallották, hogy jön, és elütötte őket az autó. De abban az értelemben is zaj van, ha nem hallgatnak, csak néznek valamit. A gyerekekre ez is jellemző. Valamit mindig néznek az okostelefonon, vagy más „kütyүн”. Közben a fejükben „zaj van”, mert akkor is kikapcsolják a külvilágot, és csak az látják, azt hallják, ami a „kütyüből” érdeklí őket. Ez köti le a gondolataikat, a fantáziájukat.

Mire jó a csend? Arra, hogy a csendben szól hozzánk Isten, és a csendben lehet imádkozni. Nagyon fontos, hogy szóljon hozzánk Isten. Képzeljétek el, milyen rossz lenne, ha a szüleitek soha nem szólóának hozzátok, és ti sem a szüleitekhez. Lehet, hogy pár napig örülnétek ennek, de aztán rájönnétek, hogy a szüleitek nélkül nem tudnátok élni. Szükségetek van rájuk. Istenre még nagyobb szükségünk van, még a szüleiteknek is. Van egy énekünk: „Csend kell, hogy az Úr vezessen, s akkor a szív áldott lesz”.

Szoktatok-e csendben lenni? Amikor nincs tele a fejetek sok mindennel, hanem átgondoljátok, mit tettetek. Mi volt jó, mit kellett, volna másképpen tenni? Amikor megszólalhat a lelkiismeretetek? Amikor előveszitek a Bibliát, olvastok belőle, hogy megtudjátok, mit szól hozzátok Isten. Amikor ti is imádkozhattok. Pl. azért, amiről nagykedden volt szó, hogy belátjátok: Tényleg engedetlen, szemtelen voltam a szüleimmel szemben. Pedig nem akartam, és mégis. Akkor talán feljön a vágy a szívetekben, hogy szeretnétek szabadulni ettől a bűntől, vagy valami más bűntől is, de nem tudjátok, hogyan.

Visszaemlékszem az én gyermekkoromra. Én is szerettem volna szabadulni a bűneimtől, de hiába akartam, nem tudtam. Kerestem a módját. Hála Istennek megtaláltam, de ehhez segítségre volt szükségem, hogy valaki megmutassa, hogyan lehet megszabadulni. Úgy tudtam a bűntől megszabadulni, hogy az Úr Jézust kértem imában, hogy Ő szabadítson meg, hiszen a neve, Jézus is azt jelenti, hogy Szabadító. Így mondta az angyal még születése előtt a nevelőapjának, Józsefnek, hogy Mária „szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. (Máté 1:21) Nektek is Jézus a szabadítótok!

Sok szeretettel:

Debrecen, 2020. ápr. 08-án (nagyszerdán)

Apostol Imre (bácsi)

